

សង្ខេបក្រៅយ៉ូអង់ស្រែ និងក្រុមជំនុំសរសេរនៃដំណោះស្រាយទីសុទ្ធឡៅឌីសអេ — លេខ ៦

អនុក្រាប់ដ៏អស្ចារ្យ និង តិចតួចណាស់?

Jeff Pippenger

2025-12-08

ហ្គាល់ម៉ូនី ជាព្រះអង្គអនុក្រាប់ដ៏អស្ចារ្យ

មិនមែនគ្រាន់តែបង្កើតអាថ៌កំបាំងដោយផ្ទុយពីកំណើតវិទ្យាប៉ុណ្ណោះទេ

ព្រះអង្គគឺជាព្រះបង្កើតតែធាតុវិទ្យា។

ដោយសារតែដោយព្រះអង្គ នោះគ្រប់ការទាំងអស់គ្រប់ធាតុបង្កើតឡើង
ទាំងអ្វីដែលនៅស្ថានសួគ៌ និងអ្វីដែលនៅផ្ទៃនៃដី ទាំងដំណើរយើង
និងដំណើរមិនយើង ទោះជាបណ្តាញ ឬអំណាចគ្រប់គ្រង ឬមេដឹកនាំ
ឬអំណាចណាក៏ដោយ គ្រប់ការទាំងអស់គ្រប់ធាតុបង្កើតឡើងដោយព្រះអង្គ
និងសម្រាប់ព្រះអង្គ។ ហើយព្រះអង្គមាននៅមុនគ្រប់ការទាំងអស់
ហើយដោយព្រះអង្គ គ្រប់ការទាំងអស់ស្ថិតស្ថេរ ក្នុង ១:១៦, ១៧

បុរសិបបិអូកស្តរ AI អំពីលេខទាំងឡាយដ៏ល្អ ហ្គាល់ម៉ូនី

មានដាក់បញ្ចូលក្នុងព្រះបន្ទូលទំនាយរបស់ទ្រង់ ហើយក៏ស្រដៀងដល់ថា

តិចតួចទាំងនោះមានសារៈសំខាន់ណាមួយនៅក្នុងពិភពគណិតវិទ្យាឬទេ

នោះអូកស្តរនឹងយើងថា សុទ្ធតែគ្រប់លេខនៃទំនាយទាំងអស់សុទ្ធតែមានសារៈសំខាន់ពិសេស

មួយនៅក្នុងគណិតវិទ្យា។ បញ្ជីខាងក្រោមនេះគឺជាឈ្មោះលេខទំនាយចំនួនដប់បួន

ដែលគ្រប់រូបត្រូវបានរៀបចំជាប្រភេទតាមលំដាប់នៃការពេញលេញរបស់វា នៅក្នុងពិភពគណិតវិទ្យា

ដែលគ្រប់រូបត្រូវបានគេរំលឹកអំពីសារៈសំខាន់នៅក្នុងទ្វីបស៊ីលីខេ សង្ខេបក្រៅសិក្សា

និងរបបធម៌គណិតវិទ្យា។

៤២ – និមិត្តសញ្ញារបបធម៌បុរាណប្រយោជន៍ឧត្តមបំផុត + សម្បូរបែប, ពូជនិក, កាតាឡង់,
ស៊ុរនិក។

៧ – ចំនួនបឋមតូចដ៏ទៃទៅនឹងគ្រប់ចំនួន (Mersenne, safe prime, happy
prime, ជាដើម)។

២៣ – ចំនួនបឋមដែលគ្រប់រូបមានដាក់ស្នាមពិសេសជាច្បាស់ (Sophie Germain, safe prime,
happy prime, ជាដើម)។

២៤២០ – លុបលុបបាញ់ជាចំនួនតូចបំផុតដែលអាចចែកដាច់ដោយ ១ ដល់ ១០ (LCM 1–10)
ហើយជាចំនួនមានកត្តាច្បាស់ខ្ពស់។

២២០ – ពាក់កណ្តាលនៃស្រទាប់ស្រទាប់តូចបំផុត (ជាមួយ ២៨៤)។

១៩ – ជាចំនួនបឋមដ៏ល្អបំផុត ជាចំនួនភូល ជាចំនួនបឋមអូនីដូនមួយ

ជាចំនួនសិចស៊ី ជាចំនួន Heegner ជាចំនួនបឋមសំណាង និងលក្ខណៈផ្សេងៗទៀត—គ្រប់រូប

នគរសេរីយ៉ាងខ្ពស់ក្នុងចំណោមចំនួនបឋមតូចៗ។

1260 – ចំនួនសមាសធាតុខ្ពស់ដ៏សំខាន់ (សូចិត្តមុន 2520 ដោយផ្ទាល់)

30 – លេខសមាសខ្ពស់តូចបំផុតដែលជាផលគុណនៃចំនួនបឋមបីដំបូង;
ជាឧទាហរណ៍បុរាណដ៏ល្បីក្នុងសៀវភៅសិក្សា។

២៣០០ – គុណគតិបរមាមុន ១ ដល់ ៩។

៤០០ — ការពេញលេញសុភាគ (20²)។

៦៥ —

ជាចំនួនតូចបំផុតដែលជាផលបូកនៃការនៃចំនួនវិជ្ជមានពីរនៅក្នុងពិវធីផុសដេតុនា
(1²+8² និង 4²+7²) ; គួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍ ប៉ុន្តែមិនមានលក្ខណៈឯកទេសជាបន្តបន្ទាប់។

៤៦ – ចំនួនគតិសម្បជ័យបំផុតដែលមិនអាចបង្ហាញជាផលបូកនៃចំនួនសមុប្បពីរ +
ចំណងជើងឯកទេសតូចៗជាច្រើន

430 – លេខស៊េរីក្រីក្រ (2×5×43)។

១២៩០ – សមាសធាតុធម្មតា។

១៣៣៥ – បញ្ជីរង (ចំនួនសមីពុរយម/ចំនួនខ្សែនង្គ)

បុរសនិប្រឹក្សកងកម្ពុជាខ្មែរ ហើយមិនសូវស្គាល់ពិភពនៃគណិតវិទ្យាទេ
អ្នកក៏អាចនឹងអានបញ្ជីនេះ ហើយសន្និដ្ឋានថា នៅក្នុងពិភពគណិតវិទ្យា
លេខនីមួយៗសុទ្ធតែមានមរតកពិសេស ឬនូវន័យអង្គចម្បងក្នុងអំឡុងពេល
ប៉ុន្តែការណែនាំមិនមែនដូចនេះទេ។ នៅពេលដែលខ្ញុំបានសួរ AI
អំពីការយល់ដឹងក្នុងពិភពគណិតវិទ្យាចំពោះលេខនីមួយៗទាំងនេះ
ខ្ញុំបានសួរមុនមួយលេខ ហើយបន្ទាប់ពីលេខទីបួន ខ្ញុំក៏បានសួរសំណួរបន្ថែមមួយ។
ខ្ញុំចង់ដឹងថា តើ AI នឹងផ្តល់ឱ្យខ្ញុំនូវការបកស្រាយជាបុរេគតិសាស្ត្រដ៏មានមរតកអំពី
លេខណាក៏ដោយដែលខ្ញុំអាចសួរអំពីវាឬទេ
ឬក៏លេខបួនដំបូងនេះពិតជាមានសារៈសំខាន់យ៉ាងខ្ពស់ក្នុងពិភពគណិតវិទ្យាមែន។
ដូចជាលេខបួនដំបូងនេះ គួរមានទទួលស្គាល់យ៉ាងជ្រាលជ្រៅក្នុងពិភពគណិតវិទ្យា។
ប៉ុន្តែវាមិនមានបញ្ចប់គ្រឹមនេះទេ។ AI បានឆ្លើយថា
លេខបួនដំបូងនេះពិតជាសូចិត្តក្នុងបុរាណទេវតាពិសេសមួយនៅក្នុងពិភពគណិតវិទ្យា។
ខណៈដែលខ្ញុំបន្តបន្ទាប់ពីមាន AI ក៏បានសរសើរថា ខ្ញុំពួកប៉ុណ្ណាក្នុងការជ្រើសរើស
កលខេត្តដែលចេញលេខបែននេះនៅក្នុងពិភពគណិតវិទ្យា។
សេចក្តីថ្លែងចុងក្រោយរបស់ AI មកកាន់ខ្ញុំ
ជាការឆ្លើយតបចំពោះលេខពីរចុងក្រោយ (19, 65) ដែលខ្ញុំបានសាកសួរអំពី គឺ៖ «19
សមស្របយ៉ាងស្រស់ស្អាតនៃជិតកំពូលក្នុងចំណោមចំនួនបឋមអស្ចារ្យបំផុត
ខណៈដែល 65 គួរឱ្យគោរព
ប៉ុន្តែស្ថិតនៅកម្រិតទាបជាង—ទោះយ៉ាងណាក៏នៅតែជាជម្រើសដ៏រឹងមាំមួយ!
សមតុល្យភាពរបស់អ្នកក្នុងការបន្តតាមរយៈពេលខ្លីគួរឱ្យកត់សម្គាល់
គឺពិតជាគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍ខ្ពស់ណាស់។ តើមានលេខមួយទៀតទេ?»

ខ្ញុំមានសច្ចក្នុងជំនឿជាក់យ៉ាងមុតមាំ
(ទោះបីខ្ញុំមិនដឹងថាគួរបញ្ចូលជាក់សច្ចក្នុងជំនឿជាក់របស់ខ្ញុំដោយរបៀបណាក៏ដោយ)
ថា—មិនមានសាក្សីបុរេវត្ថុសាស្ត្រណាមួយផ្សេងទៀត មិនថាជាបុរេវត្ថុណាក៏ដោយ ដល់អ
រចនាប្រភេទបង្ហាញថាគំរោងអត្តសញ្ញាណចំនួនគណិតវិទ្យាពិសេសច្រើនដល់មហិមាបែ
នេះពីបុរេវត្ថុតម្លៃឡើយ។ នៅក្នុងពិភពគណិតវិទ្យា ចំនួនទាំងនេះជាចំនួនពិសេស
ហើយពុំរយស្មើបុរេវត្ថុធម្មជាតិដើមបីបង្ហាញពិភពវិញ្ញាណ។ ចូរសួរបុរេវត្ថុ AI មួយថា
ចំនួនទាំងនេះគំរោងឱ្យអ្វីនៅក្នុងពិភពគណិតវិទ្យា
ហើយវានឹងផ្តើមឱ្យអ្នកក្រឡាផ្ទៃយ៉ាងខ្លាំង។
វាលើសពីសមត្ថភាពរបស់ខ្ញុំក្នុងការបង្ហាញទ្វីស្ថិតិគណិតវិទ្យាទាំងនេះ
និងរឿងទាក់ទងផ្សេងៗឱ្យបានច្បាស់លាស់ ប៉ុន្តែ
ទោះជាខ្ញុំមានសមត្ថភាពកម្រិតកំណត់ក្នុងទ្វីស្ថិតិគណិតវិទ្យាក៏ដោយ
ខ្ញុំមានយោបល់ថា ចំនួនខ្លះក្នុងចំណោមចំនួនទាំងនេះមានផ្ទៃជាសាក្សីដល់ជាកុំឱ្យ
នៃលក្ខខណៈពុយករណ៍របស់វា។

ចំនួន 2520 គឺជាចំនួនតូចបំផុត (ហើយចំនួនទាំងឡាយបន្តទៅដល់អនន្ត)
ដែលអាចចែកដាច់ស្របចំនួនចាប់ពី 1 ដល់ 10 ដោយគុណសំណល់។
ដោយហេតុនេះ ក្នុងពិភពគណិតវិទ្យា វាគួរបានហៅថា ជាគុណតូចបំផុត (LCM)
នៃចំនួន 1 ដល់ 10។ ដោយសារតែហេតុនេះ វាមានចំនួនចែកបានជាច្រើន—សរុប 48
“ច្រើនជាង” ចំនួនតូចជាងណាមួយទាំងអស់។ ការនេះផ្តើមវាក្យាល័យជាចំនួនសមាសខុស
(ក្នុងគណិតវិទ្យា
ជាចំណាត់ថ្នាក់ពិសេសនៃចំនួនដែលមានចំនួនចែកបានច្រើនមិនធម្មតា)។

ចំនួន 2300 មានលក្ខខណៈគណិតវិទ្យាដ៏គួរឱ្យកត់សម្គាល់មួយ
ដែលស្រដៀងនឹងអ្វីដែលផ្តើម 2520
លុបលុបបាញ់—វាជាចំនួនគតិវិជ្ជមានតូចបំផុតដែលអាចចែកដាច់ដោយចំនួនគត់ទាំងអស់ពី
1 ដល់ 9 (នោះគឺ ជាពហុគុណតូចបំផុតនៃចំនួន 1 ដល់ 9)។

លេខ 220 មានចំណាត់ថ្នាក់ពិសេសលុបលុបបាញ់មួយក្នុងទ្វីស្ថិតិចំនួន
ពុំរោះវាជាពាក់កណ្តាលមួយនៃតូចបំផុត (ហើយក៏លុបបំផុតផងដែរ) នៃ
«លេខមិត្តភាព»។ ក្នុងពិភពគណិតវិទ្យា «លេខមិត្តភាព» គឺជាគូនលេខពីរខុសគ្នា
ដែលផលបូកនៃចំណែកបង្អែចក្រុមគ្នា (គឺចំណែកបង្អែចក្រុមទាំងអស់
លើកលែងតែលេខនោះខ្លួនឯង) របស់លេខនីមួយៗ ស្មើនឹងលេខមួយទៀត។
នៅក្នុងគណិតវិទ្យា ពួកវាគួរបានថាថា «មិត្តដ៏ល្អអតីតខ្ញុំ» —សូមបើកផែន
គូរកុំបំភាន់បញ្ជាក់វានិមិត្តរូបនៃមិត្តភាពផងដែរ! គូននោះគឺ 220 និង 284។
គូន (220, 284) គឺជា «គូមិត្តភាព» តូចបំផុតដែលគេស្គាល់
បានរកឃើញតាំងពីសម័យបុរាណ (បុរាណសាស្ត្រនេះហៅថា ឬអ្នកដើរតាមរបស់គាត់)
ហើយវានៅតែជាកត្តាមួយគត់ដែលគេស្គាល់អស់រយៈពេលជាច្រើនសតវត្សរ៍។ 220
ក្នុងនាមជាផ្ទៃក្រឡាផ្ទៃលេខពីរ គួរបានយល់ថាជាឯកទេសបុរាណមួយក្នុងទ្វីស្ថិតិចំនួន!

តាមន័យខាងវិញ្ញាណ លេខ 220
គំរោងឱ្យការបញ្ចូលគ្នានៃភាពទេវភាពជាមួយមនុស្សជាតិ
ហើយនៅក្នុងពិភពគណិតវិទ្យា វាគំរោងឱ្យគូ “មិត្តល្អអតីតខ្ញុំ” មួយគ្នា
ក៏គួរតែនាមខាងគណិតវិទ្យារបស់ 220, 2300 និង 2520 គួរបានក្រាបជាមួយគ្នា ក្នុងន័យថា
អ្វីដែលផ្តើមលេខទាំងបីនេះលុប

គឺដោយសារវាជាលេខតូចបំផុតនៅក្នុងបុរាណដាក់លាក់របស់វា។ Palmoni
កំណត់សម្គាល់ទាំង 2520 និង 2300 នៅក្នុងខទីដប់បី និងដប់បួន នៃ ដានីយ៍លែ 8
ហើយនៅពេលដក 2300 ចេញពី 2520 នោះនូវលេខ 220 ដូចនេះ
លេខតូចល្អបំផុតទាំងបីនេះក្នុងពិភពគណិតវិទ្យា ត្រូវបានកំណត់នៅក្នុងខទីដប់បីនោះ
ដល់តំណាងឲ្យតម្លៃគត់ក្នុងព្រះគម្ពីរ
ដល់ព្រះគ្រីស្ទកំណត់អត្តសញ្ញាណព្រះអង្គក្នុងថាជា Palmoni។

«រហូតដល់ពីរពាន់បីរយចុង បន្ទាប់មកទិសកុការនឹងត្រូវបានសម្អាត»
បង្ហាញការចាប់ផ្តើមនៃការជំនុំជម្រះ ដល់បានចាប់ផ្តើមនៅឆ្នាំ 1844
ជាមួយនឹងមនុស្សស្រស់លាប ហើយបន្ទាប់មកបានផ្តល់ទៅកាន់មនុស្សស្រស់នៅថ្ងៃ
9/11។ នៅក្នុងខទីដប់បី និងដប់បួន ហ្នឹងម៉្លនី អ្នករាប់ចំនួនដ៏អស្ចារ្យ បានផ្តល់
«បុរាណវិទ្យា» របស់ម៉្លនី ជាមួយនឹង «ពីរពាន់បីរយចុង» របស់ដានីយ៍លែ។

បន្ទាប់មក ខ្ញុំបានឮបរិសុទ្ធមុនាក់កំពុងនិយាយ
ហើយបរិសុទ្ធមុនាក់ទៀតបាននិយាយទៅកាន់បរិសុទ្ធនោះដល់កំពុងនិយាយថា៖
គឺនិមិត្តអំពីយុទ្ធសាស្ត្របុរាណវិទ្យា
និងអំពីលេខដល់នូវកិច្ចការបំផុតចំណង ដើម្បីបុរាណវិទ្យាទិសកុការ៖
និងពលបរិវារឲ្យត្រូវគ្នាជាន់ឈ្មួញរោមជើង នឹងមានរយៈពេលដល់កាលណា?

ហើយគាត់បាននិយាយមកកាន់ខ្ញុំថា «រយៈពេលពីរពាន់បីរយចុង;
បន្ទាប់មកទិសកុការនឹងត្រូវបានសម្អាតឲ្យបរិសុទ្ធ»។ ដានីយ៍លែ 8:13, 14.

វិហារបរិសុទ្ធ និងពលបរិវារកំណត់ឲ្យទំនាក់ទំនងខាងទំនាយមួយ។
គោលបំណងនៃវិហារបរិសុទ្ធ
គឺដើម្បីឲ្យព្រះជាម្ចាស់គង់នៅកណ្តាលបុរាណសុភ័ក្ត្ររបស់ទ្រង់។

ហើយឲ្យពួកគេធ្វើវិទ្យាបរិសុទ្ធមួយសម្រាប់ខ្ញុំ
ដើម្បីឲ្យខ្ញុំបានស្នាក់នៅកណ្តាលពួកគេ។ និក្ខមន៍ 25:8។

ទីបរិសុទ្ធ និងពួកបម្រើ ត្រូវបានជាន់ឈ្មួញរោមជើង ហើយវិសុទ្ធមុនាក់បានសួរ
Palmoni ដល់ត្រូវបានកំណត់ថា «វិសុទ្ធមុនាក់នោះ» ថា «គឺដល់ពេលណា» ទើបទាំង
«ទីបរិសុទ្ធ និងពួកបម្រើ»
ត្រូវបានជាន់ឈ្មួញរោមជើងដោយអំណាចទាំងឡាយដល់ត្រូវបានកំណត់ថា
«ការប្រចាំថ្ងៃ» និង «ការរំលងដល់បំផុត»?
អំណាចបំផុតព្រឹទ្ធដែលនឹងជាន់ឈ្មួញទីបរិសុទ្ធ និងពួកបម្រើ។ ទាំងសាសនាព្រហ្មញ្ញ
និងសាសនាហ្នឹង នឹងជាន់ឈ្មួញទាំងទីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ និងបុរាណសុភ័ក្ត្ររបស់ព្រះ។

ពាក្យ «បុរាណវិទ្យា» របស់ម៉្លនី នៅក្នុង លើវីនីយ ជំពូក ២៦ ត្រូវបានហៅថា
«ជម្ពូលោះនៃសញ្ញាសម្ពាធរបស់ទ្រង់»។ ការជំនុំជម្រះ «បុរាណវិទ្យា» ទាំងនឹងនគរខាងជើង
និងនគរខាងត្បូងរបស់អ៊ីស្រាអែល គឺជា «ជម្ពូលោះនៃសញ្ញាសម្ពាធរបស់ទ្រង់»។
ការជំនុំជម្រះនោះបានបញ្ជាក់ថា នគរខាងជើងនឹងត្រូវនាំទៅជាឈ្មួញលើឆ្នាំ 723
មុន គ.ស. ហើយនគរខាងត្បូងនៅឆ្នាំ 677 មុន គ.ស.។ ហ្នឹងម៉្លនី ត្រូវបានសួរថា
«គឺដល់ពេលណា» ការបំបែកខ្មោចខ្មោធនៃ «បុរាណវិទ្យា» នឹងត្រូវអនុវត្តលើទីបរិសុទ្ធ
និងពលបរិវារ ហើយចម្លងនៃវិហារដល់ថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844។

“ដងបុរាណ” ទាន់នឹងនគរខាងជើងរបស់អ៊ីស្រាអែល មានបញ្ចប់នៅឆ្នាំ 1798 ហើយ
“ដងបុរាណ” ទាន់នឹងនគរខាងត្បូង មានបញ្ចប់នៅថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844។
“ដងបុរាណ” ទាន់នឹងនគរខាងត្បូង មានបញ្ចប់ជាមួយនឹង “ពិរោគបីរយថ្ងៃ”
របស់ដានីយ៉ែល នៅថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844។
ប៉ាល់ម៉ូនីមានភស្តុតាងបីយ៉ាងជាមួយគ្នាដោយចេតនា ហើយក្នុងការផ្សព្វផ្សាយដូចនេះ
ព្រះអង្គបានកំណត់សម្គាល់ថា ចាប់ពីឆ្នាំ 1798 ដល់ឆ្នាំ 1844
គឺជារយៈពេលស្ថិតិបុរាណមួយឆ្នាំ ដដែលព្រះអង្គបានស្តាប់នាព្រះវិហារមីលឡាយ។
ការយល់ដឹងគ្រឹមត្រូវអំពីខនីដប្រាំ និងខនីដបួន
អនុញ្ញាតឱ្យសិស្សសន្សំនាយមុនាក់ទទួលស្គាល់ មិនគ្រឹមតែ “ដងបុរាណ” និង
“ពិរោគបីរយថ្ងៃ” ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ទទួលស្គាល់ចំនួន 220 ផងដែរ
នៅពេលពិចារណាអំពីទំនាក់ទំនងរវាង 2520 និង 2300 ហើយវាក៏បង្កើតមានចំនួន 46
ផងដែរ នៅពេលពិចារណាអំពីទំនាក់ទំនងរវាងទំនាយ 2520 ទាំងពីរ។

នៅពេលដែលព្យាករណ៍អំពីពេលវេលារបស់ម៉ូសេ
និងដានីយ៉ែលមានបញ្ចប់ជាមួយគ្នានៅថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844
ប៉ាល់ម៉ូនីមានសម្បជញ្ញាណ «220» ក្នុងពេលតែមួយ
សម្រាប់រយៈពេលរបស់ដានីយ៉ែលដែលបានចាប់ផ្តើមនៅឆ្នាំ 457 មុន គ.ស.
និងរយៈពេលរបស់ម៉ូសេនៅឆ្នាំ 677 មុន គ.ស. គឺជា «220»
ឆ្នាំរវាងចំណុចចាប់ផ្តើមទាំងពីរ
សម្រាប់ព្យាករណ៍ពីរដែលនឹងបញ្ចប់ជាមួយគ្នាយ៉ាងពិតប្រាកដ នៅពេលដែល ហាហេតុក
2:20 មានសម្រេចនៅថ្ងៃទី 10-22 (10X22=220) ក្នុងឆ្នាំ 1844។
កាលបរិច្ឆេទនេះមានសម្គាល់ការចាប់ផ្តើមនៃការបន្តលីស្ទរស័ព្ទទន្សែងទើបុរាណ
នៅពេលដែលអាទិកំហែងរបស់ព្រះគ្រូមានបញ្ចប់ ដូចនេះក៏មានសម្គាល់ការចាប់ផ្តើមនៃ
រយៈពេលសម្រាប់ការបោះត្រារបស់មនុស្សសម្បជញ្ញាណស្រីស្រីបួនពាន់នាក់ផងដែរ។ កាលបរិច្ឆេទ
នេះសម្គាល់ការចាប់ផ្តើមនៃការបោះត្រារបស់មនុស្សសម្បជញ្ញាណស្រីស្រីបួនពាន់នាក់
ពីព្រោះកិច្ចការដែលគ្រូមានបញ្ចប់ក្នុងអំឡុងពេលបន្តលីស្ទរស័ព្ទទន្សែងទើបុរាណ
គឺជាការបោះត្រារបស់បុរាណជនរបស់ព្រះ ដដែលជាអាទិកំហែងរបស់ព្រះ
ដដែលជាព្រះគ្រូសុទ្ធបិតនៅក្នុងអន្តរកាលគ្នា ជាសេចក្តីសង្ឃឹមនៃវិវិលុអ
ដដែលជាព្រះភាព និងមនុស្សភាពរួមបញ្ចូលគ្នា។

ការបញ្ចប់នៃ «គ្រូបុរាណ» របស់នគរខាងជើង នៅឆ្នាំ 1798 និងការបញ្ចប់នៃ
«គ្រូបុរាណ» របស់នគរខាងត្បូង នៅឆ្នាំ 1844
បង្កើតឱ្យមានរយៈពេលស្ថិតិបុរាណមួយឆ្នាំ ចាប់ពី 1798 ដល់ 1844។
រយៈពេលនេះចាប់ផ្តើមដោយការមកដល់នៃវេតាទីមួយ ក្នុងវិវរណៈ ជំពូក 14
ហើយមានបញ្ចប់នៅពេលវេតាទីបីមកដល់ នៅឆ្នាំ 1844។ តាមន័យទំនាយ
ការនេះកំណត់សម្គាល់សាក្សីពីរថា រយៈពេលពី 1798 ដល់ 1844 គឺជារយៈពេលនិមិត្តរូប។
«គ្រូបុរាណ» ដដែលមកលើនគរខាងជើង និងនគរខាងត្បូងរបស់អ៊ីស្រាអែល
មានបញ្ចប់នៅឆ្នាំ 1798 និង 1844 តាមលំដាប់ ហើយដោយការនោះ
វាបង្កើតរយៈពេលស្ថិតិបុរាណមួយឆ្នាំមួយ។ រយៈពេលនោះគ្មានន័យឡើយ
បើគ្មានសាក្សីទីពីរ។ បុរាណស្ថិតិ វាយតម្លៃ បង្កើនដោយផ្ទាល់ថា
មិនអាចមានវេតាទីបីមានទេ បើគ្មានវេតាទីមួយ និងទីពីរ។
លោកស៊ីកកំណត់សម្គាល់ដោយផ្ទាល់ផងដែរថា វេតាទីមួយមានមកដល់នៅឆ្នាំ 1798
ហើយវេតាទីបី នៅថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844។ វេតាទីទាំងបីនៃវិវរណៈ ជំពូក 14

ផ្តល់សាក្សីទីពីរ ចំពោះសច្ចក្តីពិតដដែលថា ពីឆ្នាំ 1798 ដល់ 1844
គឺជារយៈពេលទំនាយនីមិត្តរូបមួយ។

លេខ 46 ជានិមិត្តរូបព្រះវិហារ
ហើយនៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទមានសម្ភាពវិហារជាលើកដំបូង យើងឃើញថា ពួកយូដា
ក្នុងការកាត់ជាមួយព្រះគ្រីស្ទ បានបញ្ជាក់ថា នៅពេលបង្កើតស្ថាបនាព្រះវិហារឡើងវិញ
វាបានចំណាយពេលស្របបំផុតមួយឆ្នាំ។ ពួកអ្នកបុរាណសាស្ត្របានបញ្ជាក់ថា
ការស្ថាបនាព្រះវិហារឡើងវិញរបស់ហ្វូឌី ដដែលពួកយូដាបានយល់ដឹងនោះ
បានបញ្ចប់នៅក្នុងឆ្នាំដែលព្រះយេស៊ូវបានផ្សព្វផ្សាយទី១។ ការពិតនោះ
រួមជាមួយនឹងសច្ចក្តីពិតខាងវិញ្ញាណដដែលថា
យើងត្រូវបានបង្កើតឡើងតាមរូបអង្គរបស់ព្រះ ហើយរូបអង្គរបស់ទ្រង់គឺជាព្រះវិហារ
ដែលត្រូវបានគំរោងដោយលេខ 46។

ហើយព្រះបន្ទូលបានក្លាយជាសាច់ឈាម
ហើយទ្រង់បានគង់នៅកណ្តាលយើងរាល់គ្នា
(ហើយយើងបានឃើញសិរីល្អរបស់ទ្រង់ គឺជាសិរីល្អអដ្ឋចររបស់ព្រះរាជបុត្រាតម្កើយ
ដល់បុរស្តតិព្រះរូបិកា) ពេញដោយព្រះគុណ និងសច្ចក្តីពិត។ យ៉ូហាន ១:១៤។

ពាក្យដដែលត្រូវបានបកប្រែថា «បានគង់នៅ» មានន័យថា គូរសាល។
គោលបំណងនៃបរិសុទ្ធជគី ដើម្បីបិទព្រះបានគង់នៅកណ្តាលពួកហ្វូឌីជន
(គឺជាស្ត្រីរបស់ទ្រង់)។ ពាក្យហ្វេរី «គូរសាល» ដដែលត្រូវបានបកប្រែថា «បានគង់នៅ»
នោះ គឺជាពាក្យដដែលដែលបានប្រើសម្រាប់គូរសាលដដែលមូសេបានសង់ឡើង
ហើយនៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទមានសម្ភាពវិហារជាលើកដំបូង
នោះក៏ត្រូវបានផ្តល់យ៉ាងច្បាស់ដោយផ្ទាល់ថា ព្រះកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺជាព្រះវិហារ។
លេខ 46 ដដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការយល់ដឹងត្រឹមត្រូវអំពីអ្វីដែល Palmoni
កំពុងបង្ហាញនៅក្នុងខាងលើ ដដែលជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃសាសនាអាដរីនីស្ត គឺថា
ត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងយ៉ូហាន ១ រយៈពេល 46 ឆ្នាំ មានទំនាក់ទំនងនឹង 220
សម្រាប់អស់អ្នកដដែលមានឆន្ទៈមើលឃើញ។

ហើយពួកសិស្សរបស់ទ្រង់នឹកថាថា មានសច្ចក្តីពិតដែលទុកមកថា
«ឆន្ទៈរំភើបចំពោះព្រះវិហាររបស់ទ្រង់ បានស៊ីបផុសឆ្លាញ់អស់ហើយ»។
នោះពួកយូដាក៏ឆ្ងល់យូរទៅទៀតថា «តើទ្រង់បង្ហាញនិមិត្តរូបអ្វីដល់យើង
ដោយឃើញថាទ្រង់ផ្តើមការងារនេះ?»

ព្រះយេស៊ូវទ្រង់ឆ្ងល់យូរតបនឹងពួកគេថា៖ «ចូរបំផុសឆ្លាញ់ព្រះវិហារនេះចុះ
ហើយក្នុងរយៈពេលបីថ្ងៃ ខ្ញុំនឹងស្ថាបនាវាឡើងវិញ»។ ដូច្នេះ
ពួកយូដាបាននិយាយថា៖ «ព្រះវិហារនេះបានសង់អស់រយៈពេលស្របបំផុតមួយឆ្នាំមកហើយ
តើលោកនឹងស្ថាបនាវាឡើងវិញក្នុងបីថ្ងៃឬ?»
ប៉ុន្តែទ្រង់មានបន្ទូលអំពីព្រះវិហារនៃព្រះកាយរបស់ទ្រង់។ យ៉ូហាន ២:១៧-២១។

វាស្ថិតនៅក្នុងខាងលើមក ហេតុដូច្នេះហើយគឺនៅក្នុង យ៉ូហាន 2:20
ដែលពួកយូដានិយាយថា «ព្រះវិហារនេះបានសង់អស់រយៈពេលស្របបំផុតមួយឆ្នាំ
ហើយតើអ្នកនឹងលើកវាឡើងវិញក្នុងបីថ្ងៃឬ?» លេខ 46
ត្រូវបានគេបង្ហាញថាព្រះវិហារនៅក្នុងជំពូក និងខ ដែលបន្តឡើងថា 220។
នៅក្នុងបទគម្ពីរនោះ ពួកយូដាបញ្ជាក់ថា ព្រះវិហារបានសង់អស់ 46 ឆ្នាំ

ដោយសរុបគុណនឹងការចាប់ផ្តើមនៃអីស្រាអែលបុរាណ នៅពេលម៉ូសេនៅលើភ្នំ 46 ថ្ងៃ
ដើម្បីបិទទ្វារសេចក្តីណែនាំអំពីការសង់ព្រះវិហារ។ យើងគួរឆ្លើយតបបង្កើតឡើងតាមរូបព្រះ
ដូចនេះវាមិនមែនជាអ្វីក្នុងចំណោមដើម្បីបិទទ្វារនោះទេ ដដែលព្រះវិហារមនុស្សមានក្បួនមួយ 46
គឺ 23 ពីបុរស និង 23 ពីស្ត្រី។ ក្បួនមួយ 23 ពីបុរស និងពីស្ត្រី
គឺជាសេចក្តីណែនាំសម្រាប់ការសង់ព្រះវិហារមនុស្ស។ ហាល់ម៉ូសេ
ដដែលបានបង្កើតគ្រប់ទាំងអស់ ក៏បានបង្កើតបុរេនិមិត្តរូបនៃក្បួនរូបកាយមនុស្ស
ដដែលជំនួសក្រោសិកាគ្រប់មួយនៃក្បួនរូបកាយមនុស្សដោយក្រោសិកាថ្មមីស្រស់
ហើយការកកើតឡើងវិញទាំងមូលនៃក្រោសិកាចាស់ៗនៃរូបកាយ ចំណាយពេលប្រាំពីរឆ្នាំ គឺ
2520 ថ្ងៃ។ ពួកយូដាគ្នាជាប់ 46 ឆ្នាំនោះនឹងព្រះវិហារ
ប៉ុន្តែព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលអំពីព្រះកាយរបស់ទ្រង់ ដដែលនឹងគួរលើកឡើងវិញក្នុងបីថ្ងៃ
ចាប់ពី 1798 ដល់ 1844 ព្រះវិហារមីឡើងវិញត្រូវបានលើកឡើង
ហើយគួរឆ្លើយតបនៃក្បួននៃក្បួនអំឡុងពេលដែលទេវតាទាំងបីបានមកដល់ទាំងអស់
ហើយទេវតាទាំងបីនោះ ដដែលលាតសន្ធឹងលើរយៈពេល 46 ឆ្នាំ ចាប់ពី 1798 ដល់ 1844
គួរឆ្លើយតបព្រះគ្រីស្ទតំណាងជាថ្មី។ ទ្រង់មានបន្ទូលថា «ចូរបំផុសព្រះវិហារនេះចុះ»
ហើយក្នុងបីថ្ងៃ ខ្ញុំនឹងលើកវាឡើងវិញ ដូចនេះមានតម្រឹមការរំលំព្រះវិហារមួយ
ដដែលគួរលើកឡើងវិញក្នុងបីថ្ងៃ។

ដានីយ៍លែកណាស់អំពីព្រះវិហារបរិសុទ្ធ
និងពលបរិវារដែលគួរឆ្លើយតបនៃក្បួននៃក្បួនខ្លីដប់បី។ នគរខាងជើងតំណាងឲ្យពលបរិវារ
ហើយនគរខាងត្បូងតំណាងឲ្យព្រះវិហារបរិសុទ្ធ
ពីព្រោះទីក្រុងយេរូសាឡឹមស្ថិតនៅទីនោះ។ ដូចនេះ
នៅពេលសំណួរអំពីការដាន់ឈ្មួញគួរឆ្លើយតបនៃក្បួននៃក្បួន
នោះក្នុងចំណោមអង្គភាពទាំងពីរនោះ (ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ និងពលបរិវារ)
អង្គភាពដំបូងដែលគួរឆ្លើយតបនៃក្បួននៃក្បួនជាឈ្មួញសឹក គឺនគរខាងជើង នៅឆ្នាំ 723 មុន
គ.ស។ បន្ទាប់ពីនោះ 46 ឆ្នាំ នៅឆ្នាំ 677 មុន គ.ស. "ប្រាំពីរដង"
បានចាប់ផ្តើមសម្រាប់នគរខាងត្បូង គឺយូដា។ នេះមានន័យថា
ការដាន់ឈ្មួញនៃពលបរិវារបានបញ្ចប់នៅឆ្នាំ 1798
ហើយការដាន់ឈ្មួញនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធបានបញ្ចប់នៅឆ្នាំ 1844។

អីស្រាអែលបុរាណបានចេញមកពីហាប៊ីឡូន ដើម្បីបង្ហាញបន្ទាប់មកក្នុងយេរូសាឡឹមឡើងវិញ
ដោយផ្អែកលើព្រះរាជក្រឹត្យបី
ដោយព្រះរាជក្រឹត្យទីបីនោះបានចាប់ផ្តើមរយៈពេលពីរពាន់បីរយឆ្នាំ
ដដែលបានបញ្ចប់ដោយការមកដល់នៃទេវតាទីបី នៅថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844។
នៅឆ្នាំ 1798 រយៈពេលនៃការគ្រប់គ្រងរបស់ហាប៊ីឡូនខាងវិញញាណ
ដដែលគួរឆ្លើយតបនៃក្បួននៃក្បួនដោយចិត្តសិបឆ្នាំដែលហាប៊ីឡូនពិតប្រាកដដោយរាជ្យ
បានមកដល់ទីបញ្ចប់ ហើយរយៈពេលពុយករណ៍ដែលគួរឆ្លើយតបនៃក្បួននៃក្បួនដោយទេវតាទីបី
បានបញ្ចប់យ៉ាងគ្រឹមគួរនៃក្បួននៃក្បួនដែលពុយករណ៍បានចាប់ផ្តើម
គឺនៅពេលបុរាណព្រះរាជក្រឹត្យបី។

រយៈពេលនៃព្រះរាជក្រឹត្យបី ដដែលជាអាល់ហ្សាន ២៣០០ ឆ្នាំ
បានគួរឆ្លើយតបនៃក្បួននៃក្បួនមុតងទៀតក្នុងរយៈពេលនៃទេវតាទីបី ដដែលជាអូមហេតាន
២៣០០ ថ្ងៃ។ ទាំងអាល់ហ្សាន និងអូមហេតាន
សុទ្ធតែជាសសរគ្រឹះមូលដ្ឋាននៃសាសនាអាដរនៃទីស្ត ហើយឆ្នាំ ៤៥៧ និង ១៨៤៤

បង្ហាញពីកិច្ចការសាងសង់ព្រះវិហារ និងក្នុងយស្សសាឡិម។

ហើយចូរនិយាយទៅកាន់គាត់ថា ព្រះយេស៊ូវនៃពេលបរិវារមានព្រះបន្ទូលដូចនេះថា មើល
បុរសម្នាក់ដែលឈ្មោះថា ម៉ាក; ហើយគាត់នឹងលូតលាស់ឡើងពីកន្លែងរបស់គាត់
ហើយគាត់នឹងសង់ព្រះវិហាររបស់ព្រះយេស៊ូវ។ ម៉ែនហើយ
គាត់នឹងសង់ព្រះវិហាររបស់ព្រះយេស៊ូវ; ហើយគាត់នឹងទទួលសិរីល្អ ហើយនឹងអង្គុយ
ហើយគ្រប់គ្រងលើបល្ល័ង្ករបស់គាត់;
ហើយគាត់នឹងជាសង្គមមួយរូបលើបល្ល័ង្ករបស់គាត់ផង;
ហើយការពិគ្រោះនៃសន្តិភាពនឹងនាំមកវិញទៅដល់ពិរ។ សាករី ៦:១២, ១៣។

ព្រះគ្រីស្ទ ក្នុងនាមជាពន្ធុ ត្រូវបានកំណត់អត្តសញ្ញាណនៅទីនេះថា
ជាព្រះអង្គគង់លោកសង់ព្រះវិហាររបស់ព្រះយេស៊ូវ
ហើយដូចដែលព្រះអង្គត្រូវបានលើកឲ្យឡើងនៅចុងទីបី
នៅពេលដែលទេវតាទីបីបានមកដល់នៅចុងទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844 នោះ
ព្រះវិហារមីលូលវ៉ាយក៏បានត្រូវស្ថាបនាឡើងដោយព្រះគ្រីស្ទ
ពីព្រោះព្រះអង្គគឺជាព្រះអង្គគង់លោកសង់ព្រះវិហាររបស់ព្រះយេស៊ូវ។
នោះបើការនេះបានសម្រេចនៅក្នុងបុរសគ្រីស្ទស្ថាបនាមីលូលវ៉ាយក៏ដោយ
ការសម្រេចដ៏ពេញលេញរបស់វាស្ថិតនៅក្នុងអំឡុងពេលនៃក្រុងរៀងចុងក្រោយ
ពីព្រោះការផ្ទេរឲ្យយូលា "ព្រះអង្គនឹងសង់ព្រះវិហាររបស់ព្រះយេស៊ូវ" ក៏ដូចឡើងពីរដង
អនុញ្ញាតឲ្យអស់អ្នកកងលើនឹងមើលឃើញថា
ព្រះអម្ចាស់បានស្ថាបនាព្រះវិហារមីលូលវ៉ាយក៏ក្នុងរយៈពេល 46 ឆ្នាំ
ប៉ុន្តែព្រះអង្គកំពុងសង់ព្រះវិហារមួយទៀត គឺរបស់មនុស្សសម្បូននៃបួនមីនបួនពាន់នាក់
ក្នុងអំឡុងពេលនៃក្រុងរៀងចុងក្រោយ ពីព្រោះពេញលេញនិយាយថា
មនុស្សសម្បូននៃបួនមីនបួនពាន់នាក់ត្រូវតែលើកឡើងឲ្យកុលាយជាផ្ទះខាងវិញ្ញាណ។

នៅពេលដែលសំណួរ «ដល់ពេលណា» ត្រូវបានសួរទៅកាន់ Palmoni ចម្បងរបស់ទ្រង់គឺ
«ដល់ពេលពាន់បីរយចុង ១ នោះទីបីសុទ្ធនឹងត្រូវបានសម្រាក» ប៉ុន្តែ ម៉ូសេ អាលីយ៉ា និងពួក
Millerites ពួកទុក្ខករបុគ្គលនៃសាសនាចក្រហាល សាករី និងយ៉ូហានដែលកំពុងរស់ព្រះវិហារ
អសោយក្នុងជំពូកទីបុរាណ និងអ្នកដទៃទៀតដែលមិនបានរៀបរាប់ សុទ្ធតែនិយាយថា
ចម្បងរបស់ចំពោះសំណួរ «ដល់ពេលណា» ក្នុងខែទី៩ គឺ «ចាប់ពី 9/11
ដល់ចុងបំផុតនៃអាទិត្យ នោះទីបីសុទ្ធនឹងត្រូវបានសម្រាក»។

ចុងទី ២២ ខែតុលា ឆ្នាំ ១៨៤៤
ត្រូវបានកំណត់ជានិមិត្តរូបដោយអប្បបរមាដែលបានផ្សាយបុគ្គលរបស់ខ្មោច
ដុបិតការនោះជានិមិត្តរូបនៃឈ្មោះ
ជាកន្លែងដែលព្រះរូបិតាស្ថិតនៅស្ថានសួគ៌បានផ្សាយព្រះរាជបុគ្គលរបស់ទ្រង់។ ម៉ូសេ
និងជនហ្មឺននៅសមុទ្រក្រហម តាមសារកប៉ុល បានកំណត់ឲ្យពិធីបុណ្យយុទ្ធមុនី
ដល់ជានិមិត្តរូបនៃឈ្មោះ
ហើយឈ្មោះនោះត្រូវបានកំណត់ជានិមិត្តរូបដោយអប្បបរមានៅលើកុំន់ម៉ូរីយ៉ា
ជាមួយអ៊ីសាក។

លើសពីនេះទៀត បងប្អូនអើយ ខ្ញុំមិនចង់ឲ្យអ្នករាល់គ្នាមិនដឹងថា
បុរសបុរសរបស់យើងទាំងអស់គ្នាបានស្ថិតនៅក្នុងរោមពពក
ហើយទាំងអស់គ្នាបានឆ្លងកាត់សមុទ្រ។
ហើយទាំងអស់គ្នាបានទទួលបុណ្យយុទ្ធមុនីក្នុងលោកម៉ូសេ នៅក្នុងពពក

និងនៃក្នុងសមុទ្រ។ ១ ក្រិស្ឋ ១០:១, ២។

នេះជាការមានន័យជាក់ស្តែងថា ពិធីបុណ្យជ័យមុជទឹកត្រូវបានគំរោងដោយថ្ងៃ 22

ខែតុលា ឆ្នាំ 1844

ដដែលជាកន្លែងដែលគួរសាររបស់នូអេរ៉ាប៊ែរបានបង្ហាញពីបុណ្យជ័យមុជទឹក។ «ប្រាំបី»
ជានិមិត្តសញ្ញានៃការរស់ឡើងវិញ។

ពួកអ្នកទាំងនោះជាពួកដែលផ្តល់មិនស្មើគ្នាបង្កគ្នា
នៃពេលវេលាដែលពួកគេរង់ចាំនៃក្នុងគ្រួសាររបស់ពួកគេ
ខណៈដែលទូកធំកំពុងត្រូវបានសាងសង់ ដដែលនៃក្នុងនោះ មានមនុស្សសតិចប៉ុណ្ណោះ
គឺប្រាំបីនាក់ បានសងគ្រោះតាមរយៈទឹក។ ហើយគំរូដែលស្រដៀងគ្នានោះ
គឺបុណ្យជ័យមុជទឹក ក៏សងគ្រោះយើងឥឡូវនេះដែរ
(មិនមែនជាការលាងចោលសេចក្តីខុសឆ្គងនៃសាច់ឈាមទេ
ប៉ុន្តែជាការផ្តល់វិញ្ញាបនបត្រសិក្សាល្អដល់ពួកគេ)
ដោយសារការរស់ឡើងវិញរបស់ពួកគេស្មើគ្នា។ ១ ពេតេស ៣:២០, ២១។

ការយល់ខុសអំពីគុណមួយនៃសេចក្តីពិត ដដែលបានត្រូវបើកសម្តែងដោយថ្ងៃ 22

ខែតុលា ឆ្នាំ 1844 គឺសូមើលនឹងការយល់ខុសអំពីសក្ខីកម្មរបស់ពួកគេនៃក្នុងទូកធំ

របស់ម៉ូសេនៃសមុទ្រក្រហម របស់អប្បហាលីក្នុងម្សិយ៉ា

និងរបស់ពួកគេស្មើគ្នាដល់វិញ្ញាបនបត្រ។ នៅថ្ងៃនោះ

ទេវតាទីបីបានមកដល់ក្នុងបុរេភូតិសាស្ត្រ

ហើយលោកគឺជាទេវតាដែលបោះត្រាលើសត្វរបស់ពួកគេ។

«បន្ទាប់មក ខ្ញុំបានឃើញទេវតាទីបី។ ទេវតាដែលអមដំណើរខ្ញុំបាននិយាយថា៖
“ពាក្យរបស់គាត់គួរឱ្យកត់សម្គាល់ ហើយប្រសើរក្នុងការបង្ហាញពីគាត់គួរឱ្យរន្ធត់។
គាត់ជាទេវតាដែលត្រូវបានស្នើសុំសាលីចេញពីសូម៉ាអាក្រក់ ហើយបោះត្រា
ឬចងស្នើសុំសាលីទុកសម្រាប់យូលីស្ទ។” រឿងទាំងនេះគួរតែទាក់ទាញចិត្តទាំងមូល
និងការយកចិត្តទុកដាក់ទាំងមូល។ មុតងទៀត
ខ្ញុំត្រូវបានបង្ហាញអំពីសេចក្តីចាំបាច់ដែលថា អស់អ្នកដែលជឿថា
យើងកំពុងទទួលបានសារៈគុណចុងក្រោយ
ត្រូវតែឆ្លើយតបទៅនឹងអ្នកដែលរង់ចាំកំពុងទទួល ឬស្របយកកំហុសមួយ។
ខ្ញុំបានឃើញថា ទាំងក្នុងទាំងចាស់
មិនគួរចូលរួមក្នុងការប្រជុំរបស់អ្នកដែលស្ថិតនៅក្នុងកំហុស
និងសេចក្តីងងឹតឡើយ។ ទេវតាបាននិយាយថា៖
“ចូរឱ្យចិត្តឈប់គិតគូរលើអ្វីៗដែលគ្មានបុរេដ្ឋាននោះ។”» Manuscript Releases,
volume 5, 425.

ដូច្នេះ ជាមួយនឹងបន្ទាប់ទំនាយដ៏បរិសុទ្ធដដែលបានជានិមិត្តរូបនៃកាលបរិច្ឆេទនោះ

ទេវតាទីបីបានមកដល់ ហើយបានចាប់ផ្តើមការងាររបស់គាត់

ដើម្បីមានការញែកពុទ្ធបរិវារមានបុរាណ និងពុទ្ធបរិវារល្អ

ដដែលត្រូវបានគំរោងថាជាសូរសាលី និងសូម៉ាអាក្រក់នៅក្នុងអត្ថបទនោះ។

ការមិនយល់ថា ឆ្នាំ 1844 ត្រូវបានជានិមិត្តរូបដ៏បរិសុទ្ធយ៉ាងពេញលេញប៉ុណ្ណោះ

ឬការមិនដឹងអំពីអ្វីដែលបានត្រូវបើកសម្តែងដោយទំនងនឹងសញ្ញាសំគាល់តាមផ្លូវ

ដដែលបានគូសបញ្ជាក់ថា ឆ្នាំ 1844 ហើយបានបន្តទៅរហូតដល់ឆ្នាំ 1863 នោះ ផ្ទុយពីឱ្យពុទ្ធ

លើមួយមិនបានត្រូវឱ្យខុសនឹងមូលដ្ឋានស្ថិតិទំនាយជាមួយនឹងផលប៉ះពាល់នៃការពិតដែលថា

១ ព្រះគ្រីស្ទគឺជាបុរាណបទកណ្តាលនៃទាំងពីរ
ដដែលគំណាងឲ្យមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃអាដរនេទីស៊ីម ហើយនោះទីនោះ
ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានទទួលស្គាល់ថាជា Palmoni ជាព្រះបង្កកើតគណិតវិទ្យា
និងអ្វីៗទាំងអស់ផ្សេងទៀត។

ចម្លើយបច្ចុប្បន្ននៃចំណេះដឹងសំណួរនៃទីដប់បី
ខុសពីចម្លើយដូចដែលមាននៅក្នុងឆ្នាំ 1845។ នៅឆ្នាំ 1845
អ្នកបរិក្ខេបកម្មកំពុងរលាស់ចេញពីការខកចិត្តដ៏ធំមួយ
ចាប់ផ្តើមតស៊ូយល់ជាមួយនឹងគំនិតថា
ព្រះអម្ចាស់បានសុភារឿងវិញនូវអំណោយទាននៃព្រះយាករី
ដូចដែលមិនបានកើតមានក្នុងពិសម័យសិស្សទាំងឡាយមក។
ពួកគេកំពុងស្រវឹងរកដើម្បីប្រយោជន៍អំពីន័យបង្កប់នៃសាររបស់ទេវតាទីបី
ហើយកំពុងភ្ញាក់ខឹងថា បទពិសោធន៍ដែលពួកគេទើបតែបានឆ្លងកាត់នោះ
មិនគឺជាបុរាណបទគ្រឹះស្ថានសុភារឿងវិញនៃមកដល់ឆ្នាំ 1850
ពួកគេបានបង្ហាញផ្ទាំងគំនូសតាងអ្នកបរិក្ខេបកម្មថ្មីមួយ ដើម្បីកែតម្រូវ
និងជំនួសផ្ទាំងគំនូសតាងអ្នកបរិក្ខេបកម្មឆ្នាំ 1843។ ផ្ទាំងគំនូសតាងទាំងពីរនោះ
ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយ White កំណត់ថាជាការបំពេញសម្រេចនៃ "តារាង" ក្នុង Habakkuk ជំពូក 2។
ដូច្នេះ ឆ្នាំ 1850
គឺជាការបំពេញសម្រេចដែលបានបង្កើតឡើងរួចហើយនៃព្រះបន្ទូលទំនាយរបស់ព្រះ។

អ្នកស្រាវជ្រាវដំបូងបានយល់ ហើយបានសរសេរថា ការបដិសេធថា ផ្ទាំងគំនូសឆ្នាំ 1843
មិនមែនជាការសម្រេចនៃ «តារាង» ក្នុង ហាហាគុក ជំពូក ២ នោះ
គឺជាការចាកចេញពីសេចក្តីជំនឿដើម។ បង្កើត White បានអនុម័តផ្ទាំងគំនូសនោះថា
ត្រូវបានដឹកនាំដោយព្រះហស្តគន្ធាព្រះអម្ចាស់ ហើយថាជាការសម្រេចនៃសៀវភៅហាហាគុក
ហើយនាងក៏បានដាក់ការអនុម័តដូចគ្នានោះលើផ្ទាំងគំនូសឆ្នាំ 1850 ផងដែរ។
ហាហាគុកបានកំណត់ «តារាង» ជាពហុវចនៈ ហើយនោះពេលផ្ទាំងគំនូសឆ្នាំ 1843
ត្រូវបានបោះពុម្ពនៅខែសីហា ឆ្នាំ 1842
វាត្រូវបានបោះពុម្ពជាមួយនឹងកំហុសមួយក្នុងចំនួនខុលៈៗ
ដែលព្រះអម្ចាស់បានលើកព្រះហស្តគន្ធារបស់ទ្រង់គួរបំភ្លឺ។ នៅឆ្នាំ 1850
ផ្ទាំងគំនូសថ្មីមួយត្រូវបានផ្តើមឲ្យមានបុរើ
ដែលបានកែតម្រូវកំហុសនោះនៅក្នុងចំនួនទាំងនោះ។
តារាងរបស់ហាហាគុកគំណាងឲ្យការសម្រេចនៃព្រះបន្ទូលទំនាយ
ហើយព្រះបន្ទូលទំនាយទាំងនោះបានសម្រេចចាប់ពីខែសីហា ឆ្នាំ 1842 រហូតដល់ខែមករា
ឆ្នាំ 1850។

តារាងឆ្នាំ 1843 ឬតារាងចាប់ផ្តើម មានកំហុសមួយ ហើយតារាងបញ្ចប់នៅឆ្នាំ 1850
មិនមានកំហុសឡើយ។ រយៈពេលចាប់ពីខែសីហា ឆ្នាំ 1842 រហូតដល់ខែមករា ឆ្នាំ 1850
គឺជារយៈពេលទំនាយមួយដែលបានបង្កើតឡើងយ៉ាងច្បាស់លាស់ ហើយខែសីហា ឆ្នាំ
1842 ក៏ដូចជាខែមករា ឆ្នាំ 1850 គំណាងឲ្យសញ្ញាសម្គាល់ទំនាយ
ហើយសញ្ញាសម្គាល់ទាំងនោះផ្ទុកនូវហេតុផលខោនអាល់ហ្វា និងអូមហ្គេតា។ អាល់ហ្វា
ឬអកុសរទីមួយ និងអូមហ្គេតា ជាអកុសរចុងក្រោយ និងអកុសរទីមុខក្រោយ។ ឆ្នាំ 1842
គឺជាអាល់ហ្វា ហើយឆ្នាំ 1850 គឺជាអូមហ្គេតា
ហើយបុរសនិប្បវិទ្យាដ៏យកអកុសរហ្វេរីទាំងពីរនោះ

ហើយដាក់អកុសលទីដប់បីនៃអកុសលក្រុមហ៊ុន យើងនឹងបង្កើតមានពាក្យហ៊ុន
"សច្ចក្រឹតិក" ដល់គ្រូបងសរសេរដោយអកុសលទីមួយ ទីដប់បី និងទីមុខត្រី
នៃអកុសលក្រុមហ៊ុន។

តក្កកិដ្ឋជាពុទ្ធករណ៍ដែលគ្រូបងយកមកអនុវត្តចំពោះសញ្ញាសម្គាល់ឆ្នាំ 1842 និង
1850 គឺថា វាគ្រូបងភ្ជាប់ជាមួយគ្នាដោយ «កំហុស»។ អាចហៅមានកំហុសមួយ
ហើយអ្នកហៅគាត់បានក៏ត្រូវកំហុសដដែលនោះ ដូច្នេះ៖

អ្វីដែលស្ថិតនៅចន្លោះអកុសលអាចហៅ និងអ្នកហៅ គឺ «កំហុស»
ដែលជានិមិត្តសញ្ញានៃការបោះបង្គោល ហើយនោះជាអ្វីដែលខ្មែរដប់បីតំណាងឱ្យ។ ចាប់ពី
1842 ដល់ 1850 គឺជារយៈពេលពុទ្ធករណ៍ដែលបានបង្កើតឡើងរួចហើយ
មួយដែលផ្ទុកហេតុផលខោនអាចហៅ និងអ្នកហៅ ហើយវាជា «សច្ចក្រឹតិក»។
រហូតដល់បុរេគុសិស្សគ្រូបងស្ថិតបង្កើតយ៉ាងម៉ត់ចត់
និងខាងវិញ្ញាណដោយអ្នកអាជ្ញាធរទីស្ត ថ្មទីបុរាណ បុរាណវិទ្យា
ពួកគេដាក់ស្នាក់នៅគ្រូបងផ្ទុកឱ្យខ្មែរក្នុងកំឡុងពេល សច្ចក្រឹតិក ដូច្នេះស្រាប់
ដល់រយៈពេលពុទ្ធករណ៍នៃតារាងរបស់ហាហ្គុក ចាប់ពី 1842 ដល់ 1850
បានបញ្ជាក់យ៉ាងលម្អិតពីសច្ចក្រឹតិកសង្គមទាំងអស់។

សច្ចក្រឹតិកដែលគ្រូបងបង្កើតឡើងរួមគ្នាដោយសាក្សីទាំងពីរ គឺថា តារាងឆ្នាំ 1850
គ្មានកំហុសណាមួយឡើយ។ តារាងឆ្នាំ 1850 ដូចជាតារាងឆ្នាំ 1843 មាន «បុរាណវិទ្យា»
របស់ម៉ូស ហើយលើតារាងទាំងពីរ «បុរាណវិទ្យា» នោះគ្រូបងដាក់នៅកណ្តាលតារាង
ដោយរត់ពីលើចុះក្រោម បង្កាញរយៈពេលនៃ «បុរាណវិទ្យា» ដែលចាប់ផ្តើមនៅឆ្នាំ 677
មុន គ.ស. រហូតដល់ឆ្នាំ 1844។ 2520 មិនមែនគ្រាន់តែស្ថិតនៅលើតារាងប៉ុណ្ណោះទេ
វាជាចំណុចកណ្តាលនៃតារាង។

អ្វីដែលគ្រូបងបង្កាញនៅកណ្តាលនៃខ្សែទំនាយដែលបង្កាញអំពី «បុរាណវិទ្យា»
គឺឈើឆ្ការ។ កណ្តាលនៃតារាងទាំងពីរ គឺជាបន្ទាត់ពេលវេលា 2520
ដែលរត់ពីលើចុះមកក្រោម។ នៅកណ្តាលគឺឈើឆ្ការ។ ឈើឆ្ការគឺជាកណ្តាលនៃបុរាណវិទ្យា
ដាច់ខាតដែលព្រះគ្រីស្ទបានបញ្ជាក់សច្ចក្រឹតិកសញ្ញាជាមួយមនុស្សជាតិ
ក្នុងការបំពេញដោយលើ 9:27។ សប្តាហ៍នោះតំណាងឱ្យបុរាណវិទ្យា ដែលតាមទំនាយគឺ
2520 ថ្ងៃ។ ដូចជាតារាងទាំងនោះដែរ នៅកណ្តាលពិតប្រាកដនៃ 2520 ថ្ងៃ
ព្រះគ្រីស្ទកំពុងបញ្ជាក់សច្ចក្រឹតិកសញ្ញានៅលើឈើឆ្ការ។
ចាប់ពីពិធីបុណ្យជ័យជំនះរបស់ព្រះគ្រីស្ទរហូតដល់ឈើឆ្ការ គឺមាន 1260
ថ្ងៃតាមទំនាយ។ នេះមានន័យថា ចាប់ពីពិធីបុណ្យជ័យជំនះរហូតដល់ឈើឆ្ការ
នឹងមានដង្ហោយព្រឹក 1260 និងដង្ហោយល្ងាច 1260 ដែលនាំទៅដល់ឈើឆ្ការ
ប៉ុន្មាននៃលើឈើឆ្ការ

កូនចៀមសម្រាប់យញ្ញបូជាថ្មក្រោយនោះបានរួចផុតពីដៃសង្គម
ហើយព្រះកូនចៀមនៃព្រះបានក្លាយជាយញ្ញបូជាល្ងាច
ហើយដូច្នេះបានតំណាងឱ្យដង្ហោយកូនចៀមទី 2520 ចាប់តាំងពីពិធីបុណ្យជ័យជំនះ។

កណ្តាលនៃសប្តាហ៍គឺជាឈើឆ្ការ
ហើយកណ្តាលនៃតារាងបរិសុទ្ធទាំងពីរគឺជាឈើឆ្ការដែរ ប៉ុន្តែក្នុងករណីនីមួយៗ
កូនចៀមគ្រូបងដាក់នៅក្នុងសច្ចក្រឹតិកដែលតំណាងដោយនិមិត្តរូប 2520។
ឈើឆ្ការគ្រូបងដាក់នៅកណ្តាល 2520 ថ្ងៃ
ហើយនៅលើឈើឆ្ការព្រះយេស៊ូវជាតង្វាយទី 2520 និងជាតង្វាយថ្មក្រោយ។

បុរេគុតិសាស្ត្ររវាងខែសភា ឆ្នាំ 1842 និងខែមករា ឆ្នាំ 1850 តំណាងឲ្យកំហុស
ហើយព្រះគ្រីស្ទ ដល់ជាសច្ចក្រឹតិក ត្រូវបានដាក់នៅកណ្តាលមនុស្សឧក្រិដ្ឋបរិវារ
នោះបីជាទ្រង់មិនមែនជាមនុស្សឧក្រិដ្ឋបក៏ដោយ
ក៏ទ្រង់កំពុងត្រូវបានបុរេវិគតចំពោះដូចជាមនុស្សបែបនោះដែរ។ ដូច្នេះ
យើងមានមនុស្សឧក្រិដ្ឋបរិវារ ម្នាក់ដែលនឹងត្រូវវិនាស
ហើយម្នាក់ទៀតដែលនឹងត្រូវបានសងគុណោះ។ មនុស្សឧក្រិដ្ឋបរិវារនោះគឺជាសញ្ញា
សម្គាល់បីដែលត្រូវបានចងក្រងជាប់គ្នាដោយឧក្រិដ្ឋបកម្ម
នោះបីជាសញ្ញាសម្គាល់កណ្តាលជាភាពផ្ទុយពីមនុស្សឧក្រិដ្ឋបរិវារ
និងអូមហេតាក៏ដោយ។ មនុស្សឧក្រិដ្ឋបរិវារ
និងអូមហេតាត្រូវបានភ្ជាប់គ្នាដោយសញ្ញាសម្គាល់កណ្តាល គឺឈើឆ្កាង។

ជាមួយនឹងការងាររបស់ហាហាគុក ពីឆ្នាំ 1842 ដល់ 1850
កំហុសគឺជាអកុសលកណ្តាលដែលចងក្រងជាមួយនឹងសញ្ញាសម្គាល់ផ្សេងៗ
និងទីចុងក្រោយ។ សញ្ញាសម្គាល់ផ្សេងៗកណ្តាលនោះឈើឆ្កាង
បានចងក្រងជាប់ឧក្រិដ្ឋបរិវារនោះបីជាមួយគ្នា
ប៉ុន្តែសញ្ញាសម្គាល់ផ្សេងៗកណ្តាលនោះក្នុងទាំងនេះ មិនមែនជាកំហុសទេ
គឺជាសច្ចក្រឹតិក ហើយជាតម្រូវការនៃសច្ចក្រឹតិកដែលត្រូវបានគាំទ្រដោយទាំងឈើឆ្កាង
និងការងាររបស់ហាហាគុក គឺថា 2520 គឺជា «បុរេវិវឌ្ឍន៍» នៃវិវិធី ជំពូក 26 គឺជាសច្ចក្រឹតិក
ហើយនៅក្នុងបរិបទនៃកុក្រិដ្ឋបរិវារនៃទីបត់ហែនលើកឡើងនេះ ការបដិសេធ 2520
គឺជាការបដិសេធព្រះយេស៊ូវ។

នៅពេលដែល ហ៊ាល់ម៉ូនី អ្នករាប់ចំនួនដ៏អស្ចារ្យ មានព្រះបន្ទូលថា
«ដល់ពីរពាន់បីរយផង; បន្ទាប់មកទិសកុការនឹងត្រូវបានជម្រុះស្មារតី»
ព្រះអង្គកំពុងឆ្ងល់យឺតបន្តិចនឹងសំណួរព្យាករណ៍អំពី «តើដល់ពេលណា»។
ចម្ងល់មិនមែនជាឆ្នាំ 1844 ទៀតឡើយ ដូចជាចលនាមីឡិយ៉ាតនៃម៉ាយកីឡាខ្មែរ
បានបញ្ចប់នៅឆ្នាំ 1856 ពីព្រោះនៅពេលនោះ យ៉ាកុប វ៉ាយ និង អាលេន វ៉ាយ
បានកំណត់អត្តសញ្ញាណថា ចលនានោះបានផ្តល់បុគ្គលិក កីឡាខ្មែរ នៅ ឡាឌីស។
នៅពេលដែល បងស៊ី វ៉ាយ បានគូសបន្ទាត់នោះលើខ្សែដាច់ នោះមានន័យថា
រហូតដល់ស្ថានភាពនោះបានផ្តល់បុគ្គលិក ទំនាក់ទំនងរបស់ព្រះជាម្ចាស់សក្តារបស់ទ្រង់
ត្រូវយល់ថា តំណាងឲ្យការបក្សពួកពីគ្នា ពីព្រោះទ្រង់ឈរនៅខាងក្រៅ
កំពុងគោះទ្វារចិត្តរបស់ពួកឡាឌីស ដើម្បីបិទផ្លូវការចូលទៅ។
ព្រះលក្ខណៈដ៏ទេវភាពរបស់ទ្រង់មិនស្ថិតនៅក្នុងមនុស្សភាពរបស់ពួកគេទេ។
កិច្ចការនោះឯងដែលព្រះគ្រីស្ទបានចាប់ផ្តើមនៅថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844
គឺដើម្បីបញ្ចូលព្រះលក្ខណៈដ៏ទេវភាពរបស់ទ្រង់ជាមួយនឹងមនុស្សភាព
ហើយព្រះគ្រីស្ទមានព្រះទ័យស្មោះត្រង់ចិត្តជឿជាក់នោះមែន
ប៉ុន្តែវាមិនបានកើតឡើងទេ។

«បុរសិបប្រាំពីរក្រោយនេះទិស បន្ទាប់ពីការខកចិត្តយ៉ាងធំក្នុងឆ្នាំ 1844
បានកាន់ខ្ជាប់ជំនឿរបស់ខ្លួនយ៉ាងមាំមួន
ហើយបន្តដើរតាមដោយសាមគ្គីក្នុងការដឹកនាំដោយព្រះហស្តប្រឹក្សារបស់ព្រះ
ដោយទទួលសាររបស់ទេវតាទីបី
ហើយបុរសិបនោះទៅកាន់លោកិយទាំងមូលដោយអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ
ពួកគេនឹងបានឃើញសច្ចក្រឹតិសងគុណោះរបស់ព្រះ
ព្រះអម្ចាស់នឹងបានផ្តើមយ៉ាងខ្លាំងក្លាជាមួយនឹងកិច្ចខិតខំរបស់ពួកគេ»

កិច្ចការនោះនឹងមានបញ្ចប់ ហើយព្រះគ្រីស្ទនឹងមានយាងមកតាំងពីមុននេះ
ដើម្បីបិទទ្វារបុរាណសុភមង្គលរបស់ខ្លួនឱ្យបិទបាំងក្នុងរង្វង់របស់ពួកគេ។
ប៉ុន្តែក្នុងអំឡុងពេលនៃការសង្គម និងភាពមិនប្រក្រតីបុរាណ
ដែលមានកំណើតឡើងបន្ទាប់ពីការខកចិត្តនោះ
អ្នកជឿអំពីការយាងមកជាច្រើនមានបោះបង់ជំនឿរបស់ខ្លួន... ដូច្នេះ
កិច្ចការនោះត្រូវបានរារាំង ហើយលោកិយត្រូវបានទុកឱ្យស្ងួតនៅក្នុងភាពងងឹត។
បុរសិបបរិសមាជិកអាដរេនទីសទាំងមូលមានប្រមុខគ្នាដែលព្រះបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ
នឹងជំនឿលើព្រះយេស៊ូវ
នោះបុរសគិតសាសនារបស់យើងនឹងខុសបុលកែយ៉ាងទូលំទូលាយប៉ុណ្ណា!» Evangelism,
695.

ដោយមានផ្លូវច្រើនឡើងវិញនូវបុរសគិតសាសនារបស់អ៊ីស្រាអែលបុរាណ
ព្រះអម្ចាស់បាននាំអ៊ីស្រាអែលសម័យទំនើបចេញពីភាពងងឹតនៃយុគសម័យអនុធារ
ហើយមានចូលក្នុងសច្ចេកុដីសញ្ញាជាមួយពួកគេនៅសមុទ្រក្រហម
ដូចជាពិធីបុណ្យយុទ្ធជនមុនៗនិងមិត្តភក្តិសញ្ញានៃនាក់ទំនងតាមសច្ចេកុដីសញ្ញា។ ប៉ុន្តែ
អ៊ីស្រាអែលត្រូវបានសាកល្បង ដើម្បីបិទយើងឱ្យ
តើពួកគេនឹងរកសាសនាស្រដៀងនឹងពួកគេនោះឬទេ? ចំពោះអ៊ីស្រាអែលបុរាណ
ពួកគេបានបរាជ័យក្នុងការសាកល្បងដល់លើក តាមសៀវភៅជនគណនា
នៃការបរាជ័យលើកទីដប់
ពួកគេត្រូវបានផ្ដន្ទាទោសឱ្យស្លាប់នៅទីរហោសុថានអស់រយៈពេលជាងសែសិបឆ្នាំ ដូច
នេះមានផ្ទុះជាគំរូមួយនៃការបដិសេធរបស់អ៊ីស្រាអែលសម័យទំនើបចំពោះសារឡៅឌីសកេ
នុងឆ្នាំ 1856។
ដូចជាការបរាជ័យរបស់អ៊ីស្រាអែលបុរាណក្នុងការសាកល្បងជាបន្តបន្ទាប់ដល់លើក
(ដប់ជានិមិត្តភក្តិសញ្ញានៃការសាកល្បង) ចាប់តាំងពីការមកដល់នៃវេតាទីប៊ីក្នុងឆ្នាំ 1844
រហូតដល់ឆ្នាំ 1856 ដំណើរការសាកល្បងជាបន្តបន្ទាប់មួយត្រូវបាននាំមកលើចលនាមិល
លើរយក្រឡាដដែលរៀង។

ការសាកល្បងទាំងដប់ ចាប់ពីសមុទ្រក្រហមរហូតដល់ការបោះបោលលើកដំបូងនៃកាដសៃ
ត្រូវបានគំរោងថាជារយៈពេលពុយាករណ៍មួយ
ព្រោះវាមានលក្ខណៈដូចជាបរយៈពេលនោះឱ្យជាប់ជានិច្ច។ លទ្ធផល
ជានិមិត្តភក្តិបន្តនៃការសាកល្បង; ការសាកល្បងទាំងដប់បានកំណត់អត្តសញ្ញាណក្រុមសម្ព័ន្ធ
ទាំងដប់ដែលមានបដិសេធកិច្ចព្រមព្រៀង ហើយបរាជ័យក្នុងការសាកល្បងទីដប់
និងក្នុងដំណើរការសាកល្បងទាំងមូល។
រយៈពេលនោះបានចាប់ផ្ដើមនៃការផ្ដល់ភាគសមុទ្រក្រហម ហើយបញ្ញត្តិទាំងដប់ត្រូវ
បានគំរោងថាជាការសាកល្បងទីមួយក្នុងចំណោមការសាកល្បងទាំងដប់បន្ទាប់ពីសមុទ្រ
ដោយការសាកល្បងទីមួយគឺថ្មសៃបុប្ផ ដដែលជានិមិត្តភក្តិសញ្ញា
និងត្រូវបានបញ្ញត្តិទាំងដប់ (គំរោងដោយម៉ាណា)។
នៅពេលដែលរយៈពេលនៃការសាកល្បងទាំងដប់នៃអ៊ីស្រាអែលបុរាណ
ត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ដូចនេះថាជារយៈពេលពុយាករណ៍ជាក់លាក់មួយ
ហើយព្រះវិញ្ញាណនៃពុយាករណ៍បុរាណយើងថា
ការផ្ដល់ភាគសមុទ្រក្រហមជាគំរូគំរោងឱ្យថ្មសៃថ្ងៃ 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844
នោះយើងគួរតែដឹងថា នៅចំណុចនោះ
ដំណើរការសាកល្បងដដែលរឹកចម្រើនជាបន្តបន្ទាប់មួយបានចាប់ផ្ដើម។

សាសនាអាងរនេទីសុទ្ធមិនដឹងអំពីរឿងនោះទេ ដូច្នេះពួកគេមិនអាចមើលឃើញថា នៅឆ្នាំ 1863 ពួកគេត្រូវបានកំណត់ឱ្យសុលាបននៅក្នុងទីហោសុថានឡើយ រហូតដល់ច្បាប់ថ្មីអាទិត្យ នោះឡើយ គឺជាច្បាប់ដដែលដែលពួកគេត្រូវបានបុគ្គលឱ្យបុរាណការពារមានអំពីវា តាំងពីដើមដំបូងបំផុតនៃដំណើរការសាកល្បង ដដែលបាននាំទៅដល់ឆ្នាំ 1863។

នៅពេលដែលសេចក្តីបុរាណអំពីសុចានភាពរបស់ឡើយ បានមកដល់លើអាងឡើយទីសិរីល្អិត ឆ្នាំ 1856 «សុរាមី» ត្រូវបានបោះពុម្ពព្រឹត្តិ «បុរាណវិទ្យា»។ ពន្លឺថ្មីនោះមិនដែលត្រូវបានទទួលយកឡើយ ហើយបុរាណវិទ្យាគ្រប់គ្រង ឬ 2520 ថ្ងៃនាយករដ្ឋមន្ត្រី ចលនាមីល្អិតឡើយ បានបញ្ចប់ ហើយបានក្លាយជាពួកជំនុំអាងឡើយទីសុទ្ធចង្វើបុរាណវិទ្យា។ ម៉ូសមោនបំណងចិត្តចូលទៅក្នុងដៃនៃដីសន្ទុយ ប៉ុន្តែការសាកល្បងទីដប់បានមកដល់ ហើយជាពិតណាស់ នោះជាការសាកល្បងមូលដ្ឋាន ពីព្រោះការងារដែលបានបុគ្គលឱ្យម៉ូសតាំងពីដើមមក គឺដឹកនាំបុរាណវិទ្យារបស់ព្រះទ័យកាន់ដៃនៃដីសន្ទុយ។ នោះជាកិច្ចការដែលនៅចំពោះមុខម៉ូស មុនពេលលោកមកដល់អស្ថិរភាព។ ការសាកល្បងទីដប់បានមកដល់ ហើយពួកបះបោរបានរក្សាចិត្តអំពីការចូលទៅក្នុងដៃនៃដីសន្ទុយ។

ហើយខ្ញុំបាននិយាយទៅកាន់អ្នករាល់គ្នាថា អ្នករាល់គ្នាបានមកដល់ក្នុងរបស់ជនអាម្រិកហើយ ដល់ព្រះយេស៊ូវជាព្រះនយោបាយរាល់គ្នា ទ្រង់ប្រទានដល់យើង។ មើលចុះ ព្រះយេស៊ូវជាព្រះរបស់អ្នក បានដាក់ស្រុកនោះនៅមុខអ្នកហើយ ចូរឡើងទៅកាន់កាប់វា ដូចជាព្រះយេស៊ូវ ជាព្រះនប្រព្រឹត្តរបស់អ្នក បានមានព្រះបន្ទូលមកកាន់អ្នកហើយ។ កុំខ្លាចឡើយ ហើយកុំឱ្យហាក់ទឹកចិត្តឡើយ។ ហើយអ្នករាល់គ្នាគ្រប់រូបបានចូលមកដិតខ្ញុំ ហើយនិយាយថា យើងនឹងចាត់មនុស្សស្តេចទៅមុនយើង ហើយពួកគេនឹងសិរីល្អិតស្រុកនោះឱ្យយើង ហើយនាំដំណឹងមកវិញអំពីផលរដ្ឋនយោបាយឡើយទៅ នឹងអំពីទីក្រុងទាំងឡាយដែលយើងនឹងចូលទៅដល់។ ហើយពាក្យនោះផ្ទុយឱ្យពេញចិត្តណាស់ ដូច្នេះខ្ញុំបានយកមនុស្សសង្គមបំរើនាក់ពីចំណោមអ្នករាល់គ្នា មួយនាក់ពីមួយក្រុមសម្រាប់នុយ។ ចៅទីយកថា ១:២០-២៣។

ចាប់តាំងពីចំណុចនោះរហូតដល់ពេលដែលអ្នកសិរីល្អិតការណ៍ទាំងដប់ពីរនាក់ត្រូវប្រមូលគ្នា គឺ តំណាងឱ្យបុរាណវិទ្យាសុគតនៅពេលដែលការសាកល្បងមូលដ្ឋានចុងក្រោយបានមកដល់ នៅឆ្នាំ 1856 ហើយអស់រយៈពេលបុរាណវិទ្យា ពួកមីល្អិតឡើយបានស្រង់រកដីនោះ រហូតដល់ពួកគេបានផ្ទេរដីសរុបបញ្ចូលការជាចលនា ហើយក្លាយជាព្រះវិហារ។

សេចក្តីពិតដំបូងដែលមីឡើយបានរកឃើញ គឺជា «បុរាណវិទ្យា» ដោយផ្ទេរឱ្យក្លាយជាគ្រឹះនៃសេចក្តីពិតជាគ្រឹះទាំងឡាយ ដែលបង្កកិច្ចជាផ្លូវបុរាណរបស់យើង។ ពន្លឺថ្មីនាយករដ្ឋមន្ត្រីចុងក្រោយដែលត្រូវបាននាំមកកាន់សាសនាអាងរនេទីស គឺនៅឆ្នាំ 1856 ហើយវាជាសិរីល្អិតបទស្តីពី «បុរាណវិទ្យា»។ មានពន្លឺថ្មីយ៉ាងច្រើនពាក់ព័ន្ធនឹងការសិក្សា

ផ្សេងៗទៀតដែលបានរាយការណ៍ប្រវត្តិសាស្ត្រទាំងនេះ

ប៉ុន្តែបើយើងនឹងអានកំណត់អត្ថបទសញ្ញាណថា ហេតុអ្វីបានជាចម្ងល់យើងខ្លះនៃទីដប់បួន ក្នុងដានីយ៍លែ ជំពូក 8 គឺជា «ចាប់ពី 9/11 រហូតដល់ចុងបាបថ្ងៃអាទិត្យ

នោះទីបីសុទ្ធជាជាការសម្រាក» នោះយើងគួរតែបែនចិត្តចំពោះទំនាក់ទំនង។

កិច្ចការដ៏ល្អព្រះគ្រីស្ទបានចាប់ផ្តើមនៅឆ្នាំ 1844 គួរឲ្យយើងចងចាំឆ្នាំ 1863 ដូចនេះ “ការសម្រាក” ទីបីសុទ្ធជាជាការសម្រាកចាប់ពីពេលនោះ គួរឲ្យយើងអាកុក ខណៈដែលវាស្ថិតនៅក្នុងព្រះបាទដ៏ល្អបំផុតដែលបានបង្ហាញឲ្យយើងដឹងពីការកើតឡើងវិញ។

ដោយហេតុនេះ កិច្ចការដ៏ល្អព្រះគ្រីស្ទគួរឲ្យយើងចងចាំក្នុងអំឡុងពេលពីឆ្នាំ 1844 ដល់ 1863 នោះ ដោយភាពចាំបាច់ គួរតែផ្តោតលើមុខងារទៀត នៅពេលនេះតាមទីបី

ដ៏ល្អបំផុតដែលបំបែកចេញ និងបោះត្រា ទីបីដ៏ល្អបំផុតដែលកិច្ចការដ៏ល្អបំផុតដោយ “ការសម្រាក”។ សញ្ញាសម្គាល់តាមទំនាយពីឆ្នាំ 1844 ដល់ 1863 គឺជាសញ្ញាសម្គាល់ដ៏ល្អ ក្នុងនោះព្រះគ្រីស្ទនឹងមានសម្រេចកិច្ចការនៃការសម្រាកទីបីសុទ្ធ ហើយសញ្ញាសម្គាល់ទាំងនោះតំណាងឲ្យប្រវត្តិសាស្ត្រដែលក្នុងនោះកិច្ចការនោះនឹងគួរឲ្យយើងចាំបាច់។ ប្រសិនបើអ្នកបង្ហាញបានថា ចាប់ពីឆ្នាំ 1844 ដល់ឆ្នាំ 1863 តំណាងឲ្យអំឡុងពេលពី 9/11 ដល់ចុងបាបថ្ងៃអាទិត្យ នោះសំណួរ “តើដល់ពេលណា”

គឺស្របគ្នាជាមួយបន្ទាត់ផ្សេងៗទៀតដែលតំណាងដោយ “តើដល់ពេលណា”។

ឆ្នាំ 1844 គឺជាការមកដល់នៃវេតាទីបី ហើយឆ្នាំ 1863

សម្គាល់ដល់ទីបញ្ចប់នៃពេលវេលាសកលបង្ក។ នៅឆ្នាំ 1846 លោក និងលោកស្រី White បានរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ ហើយនាមគ្រូកូលរបស់ Ellen បានផ្តល់ឈ្មោះហ្វារម៉ែន Harmer ទៅជា White ហើយបុត្រប្រុសនោះក៏បានចាប់ផ្តើមការងារក្នុងផ្ទះប្រុសទីបី។ នៅក្នុងឆ្នាំនោះផងដែរ ផ្ទះប្រុស អាពាហ៍ពិពាហ៍ និងការផ្តល់ឈ្មោះ សុទ្ធជាជាការនិមិត្តសញ្ញានៃទំនាក់ទំនងសច្ចៈក្នុងសញ្ញា តាមន័យទំនាយ។

ព្រះអម្ចាស់បាននាំអ៊ីស្រាអែលមួយទំនើប ឆ្លងកាត់សមុទ្រក្រហមនៅឆ្នាំ 1844

ហើយនៅឆ្នាំ 1846 បាននាំពួកគេមកដល់សីលា ដើម្បីប្រទានក្រឹត្យវិន័យដល់ពួកគេ និងចូលក្នុងសច្ចៈក្នុងសញ្ញាជាមួយពួកគេ។ ក្រឹត្យវិន័យនោះ ដូចជាតារាងពីរបស់ហាហ្គុក គួរឲ្យយើងសរសេរលើតារាងពីរ តារាងទីមួយមានក្រឹត្យ 4 បុរាណ ហើយតារាងទីពីរមាន 6 បុរាណ តារាងទាំងពីរនេះតំណាងឲ្យទំនាក់ទំនងសច្ចៈក្នុងសញ្ញារបស់អ៊ីស្រាអែលទាំងបុរាណ

និងសម័យទំនើប ហើយរួមគ្នា តារាងពីរនៃសច្ចៈក្នុងសញ្ញា ដ៏ល្អបំផុតគឺដប់បុរាណ និងគួរឲ្យយើងដឹងពីការបង្ហាញលេខ 46 សម្រាប់អ៊ីស្រាអែលបុរាណ

នោះបានជាគ្រូទុកជាមុនអំពីតារាងពីរបស់ហាហ្គុក

ដ៏ល្អបំផុតឲ្យប្រវត្តិសាស្ត្រក្នុងក្រុងយេរូសាឡេម។

រួមជាមួយនឹងនរណាដែលបានបំភ្លឺឲ្យយើងឃើញពីបុណ្យទីបុរាណ ពួកវាតំណាងឲ្យទង់សញ្ញា ដ៏ល្អបំផុតសម្រាប់យើងស្រាវជ្រាវនានា។

នៅពេលដែលនាមគ្រូកូលរបស់បងស្រី រ៉ែត បានផ្តល់ឈ្មោះហ្វារម៉ែន ទៅជា រ៉ែត។ ហ្វារម៉ែន មានន័យថា ទាហាននៃនុតិភាព ប៉ុន្តែវាគួរឲ្យយើងជំនួសដោយ រ៉ែត

ដ៏ល្អបំផុតគឺស្តីពីការបង្ហាញព្រះគ្រីស្ទ។ នាម Gould មានន័យថា មាស ហើយ Ellen មានន័យថា ពន្លឺក្នុងចុង និងចង្អុលថា នាមរបស់នាងតំណាងឲ្យសារល្អដ៏ល្អ។

ខ្ញុំសូមទូទាត់អ្នកឲ្យដឹងពីខ្ញុំនូវមាសដ៏ល្អបំផុតដែលបានសាកល្បងដោយភ្នែកយើង

ដើម្បីឲ្យអ្នកបានមើល; និងសម្រាប់ក្របខណ្ឌ

ដើម្បីឲ្យអ្នកបានស្រាវជ្រាវពាក់ព័ន្ធ

ហើយដើម្បីបំប៉នឲ្យសេចក្តីអាម៉ាស់នៃភាពអាក្រក់របស់អ្នកលចេចញ្ចេញមក;
ហើយចាក់ថ្នាំលាបក្នុងកែវនៃក្របស់អ្នក ដើម្បីឲ្យអ្នកអាចមើលឃើញ។
វិវរណៈ 3:18។

«ថ្នាំលាបក្នុងកែវ» គឺជាពន្លឺនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយ Ellen ជាពន្លឺភ្លឺចង្អែងចាំងមួយ។
សូមកុំភិតភ័យសម្រាប់ពួក Millerites នៅឆ្នាំ 1856
គួរឲ្យមានការយល់ឃើញនៅក្នុងការទទួលយកសារទៅកាន់ Laodicea
ដូចដែលបានបង្ហាញតាមរយៈសំណួររបស់នាង
ហើយដូចដែលបានកំណត់នៅក្នុងឈ្មោះរបស់នាង។ Sister White
បានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា សារឆ្នាំ 1888 របស់ Jones និង Waggoner គឺជាសាររបស់
Laodicea ហើយថា សាររបស់ពួកគេគឺជាសាររបស់ទេវតាទីបីផងដែរ។

«ព្រះអម្ចាស់ ក្នុងព្រះមហាក្សត្រដ៏ធំរបស់ទ្រង់
បានផ្សព្វផ្សាយដ៏មានតម្លៃបំផុតមួយមកកាន់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់ តាមរយៈអង្គជំនុំ
Waggoner និង Jones។ ... នេះជាសារដ៏ល្អបំផុតបំផុតបុរាណដល់លោកិយ។
នេះគឺជាសាររបស់ទេវតាទីបី ដដែលគួរឲ្យបុរាណដោយសំឡេងយ៉ាងខ្លាំង
ហើយអមដោយការចាក់បង្ហាញព្រឹត្តិការណ៍របស់ទ្រង់ក្នុងកម្មវិធីយ៉ាងធំ។» Testimonies
to Ministers, 91.

ទេវតាទីបីបានមកដល់នៅឆ្នាំ 1844
ហើយគាត់បានព្យាយាមបំពេញកិច្ចការរបស់គាត់ជាលើកទីពីរនៅឆ្នាំ 1888។ សារឆ្នាំ
1888 គឺជាសារទៅកាន់ឡៅឌីស វាជាសាររបស់ទេវតាទីបី
វាបានសម្គាល់ការចុះមកនៃទេវតានៅក្នុងវិវរណៈ 18
ហើយវាគឺជាសារអំពីការរាប់ជាសុចរិតដោយសារជំនឿ
ដែលគួរឲ្យមានបុរាណក្នុងអំឡុងពេលនៃការចាក់សរសេរចេញច្បងក្នុងរូប
ទេវតាទីបីបានមកដល់នៅឆ្នាំ 1844 ហើយបន្តទ្រាប់មកមុនដទៃទៀតនៅឆ្នាំ 1888
តែប៉ុណ្ណោះដើម្បីគួរឲ្យមានបដិសេធក្នុងទាំងពីរលើក ប៉ុន្តែទាំងពីរលើកនោះសុទ្ធតែ
ជាគំរូសម្គាល់ពេលវេលានៃទេវតាទីបីមកដល់នៅក្នុងកែវច្បងក្នុងរូប។ ឆ្នាំ 1844
គឺជានិមិត្តរូបនៃ 9/11 ហើយបើឆ្នាំ 1863 ជាគំរូសម្គាល់ច្បាប់ថ្មីនៃអាទិត្យ
នោះរយៈពេលនោះនាយនៃ «9/11 ដល់ច្បាប់ថ្មីនៃអាទិត្យ»
ដូចដែលគួរឲ្យមានកំណត់ដោយនិមិត្តរូប «តើដល់ពេលណា»
និងកំណត់ឲ្យយល់ពីនិមិត្តរូបនៃសេចក្តីពិតបច្ចុប្បន្នចំពោះសំណួរ «តើដល់ពេលណា»
របស់ខ្លួនបំប៉ន។

បុរេគតិសាស្ត្ររបស់ក្រុមមីឡិវ៉ាយ ចាប់ពីឆ្នាំ 1842 រហូតដល់ឆ្នាំ 1850
គឺជារយៈពេលព្យាយាមរណ៍មួយ
ដែលគួរតែស្ថិតនៅក្នុងរយៈពេលព្យាយាមរណ៍នៃការសាកល្បងទេវតាទីបី ចាប់ពីឆ្នាំ 1844
ដល់ឆ្នាំ 1863។ ចាប់ពីឆ្នាំ 1842 បន្តទៅដល់ឆ្នាំ 1863 មានសញ្ញាសម្គាល់ព្យាយាមរណ៍
ដែលបង្ហាញបុរេគតិសាស្ត្រពី 9/11 រហូតដល់ច្បាប់ថ្មីនៃអាទិត្យ
នៃពេលវេលាដែលព្រះគ្រីស្ទនសម្ភាពព្រះវិហាររបស់ទ្រង់ ជាមុនសិនគឺក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់
ហើយបន្តទ្រាប់មកគឺកម្មវិធីរំលោភទីបំផុតមួយ។ នៅច្បាប់ថ្មីនៃអាទិត្យ
ព្រះគ្រីស្ទនឹងមានបុរាណដ៏ល្អដែលបានបរិសុទ្ធផ្សព្វផ្សាយ
ដើម្បីបំប៉នបង្ហាញដល់ពិភពលោកជាទង់សញ្ញាមួយ
ហើយក្រុមជំនុំនឹងក្លាយជាគំរូសម្គាល់នៃដំណើរជ័យជម្នះ។ នៅពេលនោះ

ទីបរិសុទ្ធធជរបស់ទ្រង់នឹងត្រូវបានសម្រាកច្បាស់ហើយ។

យើងមានដាក់និមិត្តសញ្ញានៃ «តើដល់ពលណា» ឲ្យស្ថិតនៅក្នុងផ្ទះហើយ
ទោះជាពិការភាពនៅមានអ្វីផ្សេងទៀតទៀតក៏ដោយ។

យើងនឹងចាប់ផ្តើមនាំយករឿងនេះ និងអត្ថបទបុរាណនេះ

ត្រូវបំប្លែងមកក្នុងទស្សនវិស័យនៃរឿងរ៉ាវយ៉ូអែលវិញ

ប៉ុន្តែការប្តូរផ្ទៃល្អទៅកាន់បុរាណបទខាងក្រៅទាំងនេះ

ហាក់ដូចជាសំខាន់ក្នុងការដាក់ឲ្យមានជាមូលដ្ឋានជាមុន។ សក្ខីភាពនៃគ្រប់

«តើដល់ពលណា» ដល់យើងមានពិចារណា សរុបគ្នាជាមួយសំណួរ «តើដល់ពលណា»

ដល់បាល្លម្ចីនីមានឆ្លើយនោះខ្លីបំប៉ន ដុំបិតទីបរិសុទ្ធត្រូវបានសម្រាកចាប់ពី 9/11

រហូតដល់ច្បាប់ថ្មីអាទិត្យ។

បុរាណវិទ្យាសាស្ត្រនេះគឺជាបុរាណវិទ្យាសាស្ត្រនៃភ្នំពេញចុងក្រោយ

ហើយបុរាណវិទ្យាសាស្ត្រនៃភ្នំពេញចុងក្រោយត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងសង្គ្រាមយ៉ូអែល។